

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐνατον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῖομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑνακόσα δεκατρία,
δράσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Ἐνάτη Νοεμβρίου,
ἀρχὴ Βουλευτηρίου.

Χίλια διακόσα κι' ἑβδομήντα κι' ἑφτά,
κι' ἀπὸ τοὺς Γάλλους θέλουν ὅλοι λεφτά.

Ἀποστράτευσις Στρατοῦ, δαφνηφόρου Νικητοῦ.

Α'.

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε,
καὶ μὲ δάφνινα κλωνάρια
καὶ ζητωκραυγαῖς δεχθῆτε
τοῦ Στρατοῦ τὰ παλληκάρια.

Παλληκάρια σκοτωμένα,
παλληκάρια πληγωμένα,
κι' ὅσα μείνατε γερά.

Ὅλοι σᾶς τονίζουν αἶνους,
σεῖς παλλάδια τοῦ Γένους,
σεῖς Πατρίδος ἱερά.

Παλληκάρια σκοτωμένα, ποῦ καὶ σεῖς μὲ τᾶλλα τώρα
δὲν γυρνάτε' στῆς φωλιαῖς σᾶς, μόνο κάποια μαυροφόρα
μὲ τὸν δίσκο τῆς ἡμέρας, μὲ τῆς νύκτας τὸ σκοτάδι,
τρέχει καὶ περνᾷ σὰν ἵσκιος τὸ βουνὸ καὶ τὸ λαγκάδι.

Τούτη μόνο, παλληκάρια,
στέκει συντροφιά κοντὰ σᾶς,
καὶ ματιῶν μαργαριτάρια
πέφτουνε' στὰ μνήματά σᾶς.

Τούτη πλέκει θλιθερῇ
γιά τὴν μνήμη σας στεφάνια,
καὶ μ' αὐτὰ παρηγορεῖ
τῶν σπητιῶν σας τὴν ὀρφάνια.

Β'.

Ὅσο σημαίνουν σήμερὰ χαρμόσυναις καμπάναις
τόσο μὲ πῖθ' πολὺ καὶ μὸ
κλαῖν τῶν παιδιῶν τῶν τὸν χαμὸ
χαροκαμμέναις μάνναις.

Ἐξάρχῃ μ' αἶμα λεθεντιᾶς μιὰ διψασμένη γῆ,
κι' ἐφύτρωσαν δαφνῶνες,
κι' ἐστέφθησαν ἀγῶνες,
ποῦ κόσμος τοὺς ἐζήλεψε καὶ τοὺς δοξολογεῖ.

Κι' ἂν δὲν μᾶς δόξαζαν καιροὶ προγονικῶν παιάνων,
κι' ἂν οὐρανοὺς δὲν εἶχαμε μὲ Δόξης στεφανώματα,
σεῖς οὐρανοὺς ἀνοίξατε μαρτύρων καὶ τιτάνων,
ὅπου ψυχῶν ἡρωϊκῶν μοσχοβολοῦν ἀρώματα.

Μὲ τὴν μεγάλη μνήμη σας Πατρίδος μεγαλεῖα,
μὲ τὴν μεγάλη μνήμη σας τροπαίων Μαυσωλεῖα.
Μήτε γιὰ σᾶς, μήτε γιὰ μᾶς μνήμη μεγαλειτέρα,
μήτε κοινὸς ὁ θάνατος γιὰ τὴν κοινὴ Μητέρα.

Γ'.

Σηκωθῆτε... νάτα νά,
ποῦ τῆς μέραις καὶ τὰ βράδια
πολεμοῦσαν σὲ βουνά,
σὲ δρυμοὺς καὶ σὲ λαγκάδια.

Μὲ τουφέκια, μὲ κανόνια,
ἔρχονται σὰν χελιδόνια
μὲς' στῆς πρώταις τῶν φωλιαῖς.

Ἐρχονται νὰ φιληθοῦν
καὶ νὰ γλυκοκοιμηθοῦν
σὲ μαννάδων ἀγκαλιαῖς.

Φθάνουν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
καὶ Λαὸς πανηγυρίζει
γιὰ Λαὸ, ποῦ μὲ χαλὴ
καὶ μὲ γυλιὸ γυρίζει.

Νάτα νάτα τὰ παιδιὰ κι' ἀντηχοῦν παιάνων κρότοι,
κι' ὑποδέχεται Λαὸς τὸν Λαὸ τὸν Στρατιώτη,
ποῦ χωρὶς μεγάλα λόγια γιὰ τῆς Νίκαις τοῦ νὰ πῇ
τὸ τουφέκι τὴν ἀφίνει γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ τσαπί.

Σὺ, Στρατέ, θριάμβους δρέψε, σὺ, Στρατέ, δαφνῶνας τρύγα,
σὺ Πατρίδος Λευθερία,
σὺ καὶ δοξασμένου Πήγα
δοξασμένη κουμπάρια.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ. — Καθὼς ὁ κόσμος ὅλος
ξέρεις ἀναμφιβόλως
πὼς τέλος ὑπεγράφη.

Καὶ τὸ πλο, Περικλέτο,
τουλάχιστον γιὰ φέτο
βάλλτο ψηλὰ στὸ ράφι.

Τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα τὸν κόσμον ἀγγελία
χαρμόσυνη ξυπνᾷ
μ' ὀνειράτα τερπνὰ,
κι' ἀρχίζει πανηγύρεως εἰρηνικῆς θαλία.

Τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα
Εἰρήνης πανηγύρια,
πόρταις καὶ παραθύρια
τὴν ἄκουσαν ὀρθάνοικτα.

Ὅλων τὰ στήθη τὰ βαρεῖα
τὰ γλυκοθαλαμόνει,
τὴν διαλαλοῦν καμπαναριά,
τουφέκι καὶ κανόνι.

Διαδηλώσεις λαϊκαῖς
γιὰ τούτη ξεφωνίζουν,
τοῦ Χατζῆ Κώστα μουσικαῖς
Εἰρήνην παιανίζουν.

Τῆς Εἰρήνης ἡ μαγεῖα
σὲ χαρὰ μᾶς προσκαλεῖ...
σ' Ἐκκλησιαῖς δοξολογία
καὶ κατάνυξις πολλή.

Ἔλα μετὰ τόσους σάλους
τὸν παιᾶνα μὲ τοὺς ἄλλους
τῆς Εἰρήνης ν' ἀνανακρούσης.

Ἐν μιᾷ νυκτὶ καὶ μόνῃ
τὴν ὑπέγραψαν, καθῶνι,
ἀντιστάσεως ἀπούσης.

Ἐν μιᾷ νυκτὶ ποὺ λὲς
ἡσιμονήθηκαν πολλαῖς
μακροχρόνιαις χολαῖς.

Ἐν μιᾷ ποὺ λὲς νυκτὶ
πόννοι πέρασαν φρικτοὶ
κι' ἐπὶ τέλους ὑπεγράφη.

Κι' Ἕλληνες καὶ Τουρκαλάδες
ἔγλυτσαν ἀπὸ μπελάδες
κι' ἔφαγαν ἀτζέμι πιλάφι.

Τραλαλὰ καὶ τραλαλό...
κρύψετε, παιδιὰ, τὰ ξίφη...
τὸν Γκαλήπ γλυκοφιλῶ
καὶ τὸν Χάμπρο τὸν ἐρίφη.

Ὅλα πῆγαν καλά...
σήμερα φιλὶ κι' ἀγάπη
μὲ τὸν κάθε Τουρκαλά
καὶ τραπέζια μὲ κιμπάπι.

Τῆς Εἰρήνης ἡ πομπή
μὲ ζουμπούλια κόσμο ραίνει...
σήμερα μουχαλεμπί
καὶ τοῦ κιοξοῦ μ' εὐφραίνει.

Τῆς Εἰρήνης πανηγύρι
πλούτη φέρνει περισσά...
γειὰ σου, Χάμπρο καὶ Βεζύρη,
Πατισάχμη τὸν γιασά.

Τὸν γιασά καὶ τοῦ δικοῦ μας, τοῦ Πανᾶ τοῦ διπλωμάτη,
ποῦ τὸν λὲν ἀνοικτομμάτη.
Τὸν γιασά καὶ τοῦ Λευτέρη,
ποῦ πολλὰ τερτίπια ξέρει.

Τὴν Εἰρήνην μας κι' ἐγὼ
σήμερα δοξολογῶ,
τὴν Εἰρήνην μεγαλύνω
κι' ἐμπροστά της γόνυ κλίνω.

Τῆς ἀγάπης τὰ φιλιὰ
δώστε τα χωρὶς φειδῶ...
ρίχνω μία πιστολιά
καὶ φρενήρης τραγουδῶ.

Τῆς Εἰρήνης εὐτυχία...
χαῖρε, τῶν καλῶν κλωσσῶ...
τώρα πλέον συμμαχία
καὶ μαζί μὲ τὴν φεσοῦ.

Τώρα πιά νὰ μὴ σὰς μέλῃ,
Ἄρης δὲν μᾶς ἀπειλεῖ...
τώρα ζάχαρι καὶ μέλι
μὲ τὴν Πύλη τὴν Ψηλή.

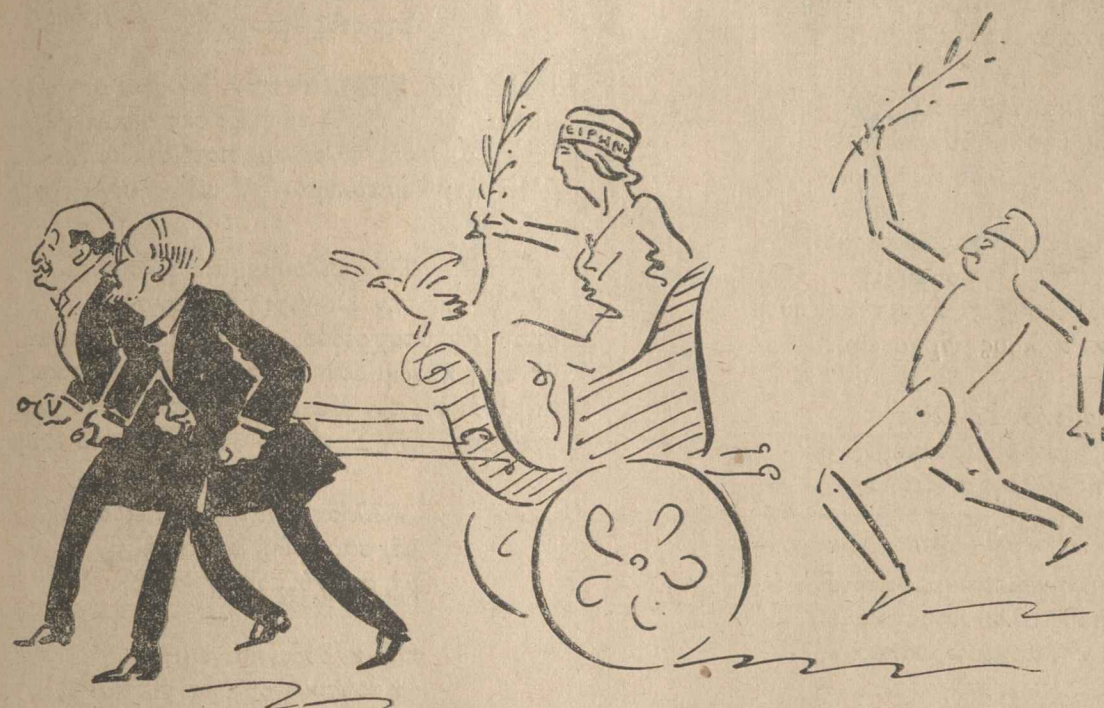
Ἄς γελάσῃ κάθε μούρη,
κι' ὅπως ἄλλοτε τὸ φέσι
κάθε λίγο κι' ἐν' ἀγγούρι
δὲν θὰ βγάξῃ μὲς στὴ μέση.

Ἐτῆς Εἰρήνης τὸν καιρὸ
θὰ χορέψω, θὰ χαρῶ,
καὶ χωρὶς κουτσομπολιαῖς
θ' ἀμολάρω πιστολιαῖς.

Ψάλε τὴν καὶ σὺ σὰν φάλτης,
καὶ καθόλου μὴν ξεχνᾷς
πὼς τὸ στῆθος Ἐφιάλτης
τὸ πιέζει καὶ βραχνᾷς.

Τᾶμετρα καλὰ τῆς μέτρα,
κτύπα τὰ καμπαναριά...
μᾶς ἐσήκωσαν τὴν πέτρα,
ποῦ μᾶς πλάκωνε βαρεῖα.

Ψάλε τῆς Εἰρήνης ἄσμα,
κι' ἔλα σκέψου, σύντροφέ μου,

πὼς μᾶς ἐσκιαζε τὸ φάσμα
τρίτου φοβεροῦ πολέμου.

Τώρα σύμμαχοι καὶ φίλοι
καὶ μὲ τῆς Τουρκίας τὴν Πύλη...
παύει κάθε μπαμπεσιά.

Τώρα θὰ μᾶς ἀγαποῦν
κι' οὔτε λέξι δὲν θὰ ποῦν
κι' ἂν μᾶς δώσουν τὰ νησιά.

Σύμμαχος μας ζηλευτὴ
κι' ἡ τῶν Νεοτούρκων Πύλη,
κι' ὅποιον ἀπαντᾷ Μουφτὴ
φιλα τον γλυκὰ στὰ χεῖλη.

Β'.

Καὶ συμμάχους θὰ καλῶ
τοὺς φεσάτους, Φασουλῆ,
καὶ τὸ φέσι θὰ φιλῶ
μὲ γλυκύτατο φιλὶ.

Ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ γυρίζω
κι' ἔξαλλος πανηγυρίζω
τὴν Εἰρήνην τὴν καινούρια
μὲ κλαρίνα, μὲ σαντούρια.

Πανηγύρεως θαλία
καὶ σὲ κάμπους καὶ βουνά,
καὶ σ' ἀμέτρητα δεινὰ
παύλα τώρα καὶ τελεία.

Ἐπληρώθησαν οἱ τύποι,
ἐπατέθη κι' ἡ σφραγίς,
πάει πιά τὸ καρδιοκτύπι
καὶ κοπᾷ ἡ καταιγίς.

Τὸν πολέμων τὴν ἀντάρα
τὴν ξεχάνω, Φασουλῆ,
καὶ δὲν δίνω μιὰ πεντάρα
μῆτε γιὰ τὸν Κεμαλῆ.

Νέας Εἰρήνης δῶρα...
φάτε καὶ πῖτε τώρα
στὰ πέντε Βιλαέτια
γιὰ τούτῃ τὴν Εἰρήνην,
ὅπου μπόρῳς τέτοια
καὶ πρὸ καιροῦ νὰ γίνῃ.

Κι' ἂν τέλος πρὸ καιροῦ δὲν μπόρῳς νὰ πάρῃ,
μὰ κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτὲ, σαλιάρῃ.

Κι' ἐκεῖνος, ποῦ τὴν κρίνει
κακὴ ψυχρὴ καὶ μαύρη,
νομίζω πὼς Εἰρήνην
καλλίτερη δὲν θάβῃ.

Ἐπρεπε τέλος νὰ δοθῇ
καὶ στὴν Συνθήκην νὰ τεθῇ
τοῦ κράτους ἡ σφραγίς.

Καλὴ κακὴ, βρὲ κουνενέ,
μὴν κάθεσαι στὸν καφενέ
καὶ τὴν φιλολογεῖς.

Γιὰ τούτῃ νὰ κερνᾷς κρασί,
γιὰ τούτῃ νὰ χορεύῃς,
καὶ ψᾶλλους στ' ἄχυρα καὶ σὺ
σὰν κι' ἄλλους μὴ γυρεύῃς.

Ὁ Τούρκος ἐφιλίωσε,
συζήτησις δὲν στέκει...
ὅ,τι κι' ἂν πῇς τελείωσε,
καὶ κάτω τὸ τουφέκι.

Εἰρήνῃ νέκταρ μᾶς κερνᾷ,
καρποὺς πλουσίους βγάζει,
Εἰρήνῃς ἄρμα προσπερνᾷ,
λαὸς ζητωκραυγάζει.

Ἀπὸ παντοῦ τὴν κελαῖδου
καὶ τρέχουν ὅλοι νὰ τὴν ᾄδου
μὲ πόθο, μὲ λαχτάρα.

Λαὸς τριγύρω τῆς πετᾶ,
κι' ἀκούω τόσ' ἀλαλητά,
κι' ἀκούω τόσα σμπάρα.

Τώρα λαὸς ἐπιθυμῇ
τοὺς πόνους νὰ ξεχάσῃ,
καὶ θέλει δίδως ἐκκριμὴ
Συνθήκην νὰ συχάσῃ.

Δὲν θέλει πιά μὲ Κεμαλὴ
νὰ διαπραγματεύεται...
Εἰρήνῃ τὴν ἄνθοβολεῖ,
Στρατὸς ἀποστρατεύεται.

Ἐωρτάσθη κι' ἐκεῖ πέρα στὰς κατακτηθείσας χώρας
λίαν πανηγυρικὴ,
ὅταν ἔμαθαν κι' ἐκεῖ
ὅτι τέλος ὑπεγράφη σὲ μυστηριώδεις ὥρας.

Φ. —

Εἰρήνῃ γελᾷ
κι' ἀπλόνει ψηλὰ
σημαία λευκὴ.

Καὶ ναιάτα θωρῶ,
ποῦ τόσον καιρὸ
φοροῦν τὸ χακί.

Κτυποῦνε κουδούνια...
Εἰρήνῃ στὴν κούνια
ζητοῦν καὶ τὰ βρέφη.

Καὶ πάλιν Εἰρήνῃ
τὰ πάντα φαιδρύνει,
Στρατὸς ἐπιστρέφει

Πολλὰ μᾶς ἐζήτησαν κι' οἱ Τούρκοι σὰν φίλοι μας
καὶ μῆνες ἐψήνανε τὸ ψάρι στὰ χεῖλη μας.
Κι' ἂν δὲν τοὺς τὰ δίναμε ποτὲ δὲν τελεώναμε,
μ' Εἰρήνῃν ἐμπόλεμον στὰ πόδια θὰ ληώναμε.

Τοὺς φιλοῦμε, μᾶς φιλοῦν,
τὴν Συνθήκην διαλαλοῦν,
ὅπου μᾶς ὑποχρεώνει μὲ δική μας πληρωμὴ
νὰ τοὺς κάνωμ' ἐδῶ πέρα κι' ἐνα Τούρκικο Τζαμί,
καὶ θ' ἀκούς τὸν Μουεζζίνῃ μὲ παθητικὸ γιὰρὲ
νὰ δοξάζῃ τὴν Συνθήκην τοῦ Τζαμιῦ τὸν μινάρ.

Ἄλλ' ἄς εἶναι... δὲν πειράζει...
μὴ σὰς τρώῃ τὸ μαράζι,
μὴ συγχύζεσθε γι' αὐτά.

Θᾶναι δόξα καὶ τιμὴ
νὰ τοὺς κάνουν καὶ Τζαμί
τὰ δικά μας τὰ λεφτά.

Π. —

Τώρα νηνεμία...
πᾶψε πιά, μουρμούρη,
νὰ μὴ φᾶς καμμία
δυνατὴ στὴ μούρη.

Σήμερ' ἀταράχως
πάω στὸ κονάκι μου
σκουζώντας μονάχος :
Ἐρι-Ἐρινάκι μου.

Φ. —

Ἄλλ' ὅμως τὸ φέσι
καὶ μ' ὅλη τὴ σχέσι
δὲν εἶνε παράξενο νὰ θέλῃ καὶ ρέστα...
ἐν τούτοις χαρῇ τε
καὶ πάντες θαρρεῖτε...
φινίτο λά μούζικα, πασσάτα λά φέστα.

Τελείωσαν ὅλα μ' αὐτὴ τὴν Συνθήκην,
θὰ κάνωμε γλέντια, θὰ φάμε φωμί,
κι' ἐγὼ, Περικλῆς, θὰ βάλω σαρίκι
καὶ Χόντζας θὰ γίνω στὸ νέο Τζαμί.

Καὶ καμπόσαις κοικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τὴν αὐριὸν στὸ Θέατρον τοῦ Δήμου Συναυλία
τῆς νελαδίστρας τῆς Φωκᾶ μεγάλης καὶ τελείας
δι' εὐγενεὺς συμμετοχῆς καὶ διαφόρων ἄλλων
μουσικοδιδασκάλων.

Καὶ νῦν οἱ πάντες στρέφωμεν μὲ πνεῦμα καὶ καρδίαν
πρὸς τὴν ἀηδονόστομον τῆς Νίνας μελωδίαν.

Ἔθνος, τοῦτέστι φύλλον Νικολοπούλου νέον
μ' εὐρέπειαν, μὲ νεῦρα καὶ φρόνημα γενναῖον.